

SPECIAL

Pojken från Malmö C växte upp i det här huset, i en kåkstad några mil utanför Meknes.

Hichams ben bär fortfarande spår av branden

”Jag såg programmet och gick ut och grät. Sen gick jag till min svärmor och svägerska och sa att jag sett min son på tv. De bara skrattade åt mig och sa att jag var galen.”

MAROCKO

■ – Jag sa ju att det var han, säger Amina och döljer ansiktet i sina händer.

Hennes man, Hicham, svarar inte. Han sitter tyst med ena handen för pannan och fortsätter att stirra på mobiltelefonen där hans son nu skriker ut en shahada, en muslimsk dödsbön, och förgäves försöker slå sig fri. Men vakterna tar bara i ännu hårdare. Vid ett tillfälle dunsar pojkens huvud ljudligt i stengolvet.

Klippt från vaktingripandet på Malmö Central har visats över tre miljoner gånger och nådde även marockanska nyhetssändningar.

Amina kände igen rösten från de halvkvädda skriken. Men ingen trodde henne. Inte maken, inte svärmor eller svägerskan. Och då blev hon själv osäker.

– Jag såg programmet och gick ut och grät. Sen gick jag till min svärmor och svägerska och sa att jag sett min son på tv. De bara skrattade åt mig och sa att jag var galen.

– Ni hånade mig, säger hon och ger sin man en skarp blick.

Hicham håller krampaktigt i mobiltelefonen, medan ögonen tåras.

– Jag kan inte göra något. Men jag förstår inte... Om han har det så dåligt, varför envisas han då med att vara där?

■

Vi har åkt till Marocko för att försöka förstå varför pojken vi kallat Sami – men som egentligen heter Amin – och hundratals andra minderåriga marockaner dykt upp på gatorna i svenska städer. Vad var det han lämnade

bakom sig? Försökte pappan stoppa honom eller hjälpte han honom att komma iväg? Är pappan medveten om att Amin levte på gatan? Känner han till det tumultartade ingripandet i Malmö som startade en mediestorm och debatt om vaktvåld, näthat och kringflackande gatubarn?

Några dagar efter det uppmärksammade vaktingripandet rymde Amin från det vårdboende på Österlen som han placerats på. I flera veckor följde vi hans spår, intervjuade myndighetspersoner som konfronterat honom på vägen och letade upp vännerna han reste med. Fram växte bilden av ett kompispäng som bildat en pakt om att alltid hålla ihop för att tillsammans försöka nå det slutgiltiga målet – Kanada.

När vi till slut hittade Amin under Klarabersgviadukten i Stockholm i slutet av mars, berättade han att Kanada bara var en dröm. Den egentliga anledningen till att han åkt till Europa var att han försökte få ihop pengar till sin pappas operation.

”Jag vill bara hjälpa min pappa för han är den värdefullaste i världen nu när min mamma är död.”

Hans ögon var trötta och glansiga. Och hans runda ansikte bar spår av våld. Ärr på kinden. Trasiga framtänder.

Amin fick låna en telefon för att ringa sin pappa och vankade fram och tillbaka medan samtalet kopplades fram:

– Hallå, hallå. Pappa. Pappa!

Sen pratade han lugnt och tröstande.

– Om Gud vill ska jag försöka skicka

FAKTA

Amins familj

■ Pappa Hicham, 39 år. Mamma Amina, 37 år. Soad, 16 år. Amin, 13 år (tvångsomhändertagen av socialtjänsten i Stockholm). Osama, 11 år (försvunnen). Josef, 10 år. Hanan, 5 år.

medicinen till dig. Kan du fixa lite pengar så att du kan besöka läkaren?

– Ta hand om dina ben. Smörj dem lite grann.

– Jag saknar dig.

Amin satt med telefonen mot örat och stirrade ner i golvet. Han var tyst en stund innan han sa:

– Jag har ingenting just nu.

■

När vi stiger ur taxin vid en dammig fyrvägs korsning, i en liten by på den marockanska landbygden några mil utanför Meknes, har vi ingen aning om vad som väntar.

Barn i skoluniform snubblar fram när de stirrar på oss istället för vägen framför sig. Gubbarna på kafeerna tystnar. En äldre man på en åsnekärra följer oss med blicken medan han sakta rullar förbi.

Hur kan vi vara säkra på att det är Amins pappa som kommer, och inte en bedragare som fått nys om de insamlingar som startats i Sverige för att han ska få sin operation? Eller värre: en människohandlare som skickat Amin till Europa för att sälja hasch eller stjäla. Den typen av trafficking förekommer, om än i oklar omfattning.

Nu kommer en mager mustaschprydd man i brun skinnjacka gående över gatan. Han har inte många tänder kvar, och de få han har är svårt missfärgade och ser ut att hänga löst från blottade tandrötter.

– Hicham?

Mannen nickar, omfamnar oss och kysser våra kinder två gånger på varje sida. Han ser nervös ut.

– Taxi, taxi, säger han och pekar framåt gatan.

På vägen mot taxin stannar vi till hos en slaktare och köper kött. I luckan bredvid köper vi kakor, vatten och läsk.

Hicham protesterar.

– Nej, nej, nej. Allt är förberett för er ankomst, säger han.

Med två kassar i knäet lämnar vi den lilla byn bakom oss. När landsväg blir till grusväg, stannar taxin och vi fortsätter till fots. Nykläckta kycklingar flyr våra steg på den smala stigen.

Först syns bara några få enkla byggnader, men bakom dem breder en kåkstad ut sig över landskapet. Här bor runt 450 familjer, alla i hem som verkar vara ihoplappade med det material som för tillfället funnits till hands – väggar av staplad sten som isolerats med halm och jord och på några ställen oputsade lecablock. Fönstergluggar som saknar glas. Tak av stockar, bambustavar och tunna presenningar som hålls på plats med ännu fler stenar.

Amins barndomshem är inget undantag.

Till både svenska och danska myndigheter har Amin sagt att hans mamma är död. Nu står en bastant kvinna i en lång lila klänning och ljusblå sjal i dörröppningen och presenterar sig som Amins mamma, Amina.

Många marockanska gatubarn berättar samma historia – om en död mamma och en missbrukande och våldsam pappa. Ibland är den sann, ibland inte. I marockanska familjer är det mamman som tar hand om barnen, och ett hem utan en mamma anses inte vara en lämplig miljö för ett